

Til hr. Gade kan jeg oplyse, at Venstres linje, for så vidt angår de danske forbehold, er fuldstændig, som den har været hele tiden. Vi ønsker at slippe af med de fire forbehold. Vi ønsker at slippe af med dem i erkendelse af, at virkeligheden har ændret sig, siden Danmark tog forbeholdene, men vi ønsker selvfølgelig, at det skal ske på en ordentlig måde, dvs. efter en grundig debat, og efter at befolkningen får mulighed for at tage stilling til det.

Vi mener, at det specielt trænger sig på, når det gælder Vestunionen. Når hr. Gade hæfter sig ved, at Sverige og Finland jo heller ikke er medlemmer, så glemmer hr. Gade, at Danmark i modsætning til disse lande er medlem af NATO. Det er derfor, Danmark er i en absurd situation, eftersom vi som eneste europæiske NATO-land alene er observatør. Når vi hører regeringen her i dag gøre opmærksom på, hvilken rolle Vestunionen muligvis kan komme til at spille og vel at mærke i et samarbejde med NATO og USA, hvor vores frygt, dengang forbeholdet blev taget, jo var, at dette skulle være vendt imod NATO og USA, ja, så er det, jeg må sige, at vi er i en absurd situation.

Men som sagt, vi kan først ændre disse forbehold efter en grundig debat. Disse forbehold står ikke på dagsordenen for den kommende regeringskonference. Der er ikke tale om, at vores partnere overhovedet vil komme og prøve at presse os til at ophæve forbeholdene. Det er en ren indre dansk beslutning, og derfor er vi i Venstre nået frem til den erkendelse, at da vi altså ikke hidtil har kunnet få denne debat og vi derfor ikke på ordentlig vis og efter grundig forberedelse har kunnet hæve de forbehold i god tid inden regeringskonferencen, så er det måske det bedste, alt taget i betragtning, at vente, til vi kender resultatet af regeringskonferencen, og så slå det hele sammen til én samlet afgørelse i befolkningen af, hvorvidt Danmark fortsat ønsker at være med i det europæiske samarbejde. For det er det, spørgsmålet vil komme til at lyde på.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg var meget glad for hr. Uffe Ellemann-Jensens afslutning her, for så er Venstre og CD atter engang enige om Europapolitikken, så er tingene på plads. Vi er enige i, at forbeholdene bør hæves. Vi er også enige i, at tiden nok ikke er nu, men er efter en grundig debat i forbindelse med regeringskonferencen osv., så det kan jeg ikke erklære mig andet end fuldstændig enig i.

Men når nu bl.a. Enhedslisten kommer og siger, at Danmark bør sige sådan og sådan om f.eks. Vestunionen i forbindelse med konferencen, vil jeg gerne understrege, at Danmark har lovet ikke at standse de andre lande, hvis de vil udvide samarbejdet på nogle af de områder, hvor Danmark står udenfor.

Det vil sige, at vi ikke skal blande os i, om konferencen skal gå videre på de områder eller ikke skal gå videre på de områder. Jo, vi kan øve indflydelse, hvis vi har lyst til det, men vi skal selvfølgelig ikke blokere for de andre, og jeg synes, det her i debatten i dag skal siges, at Danmark ingen vetoret har over for de øvrige landes videreudbygning på de fire forbeholdsområder. Den har vi fraskrevet os i Edinburgh, for da sagde vi: Okay, vi vil ikke være med, men vi forhindrer ikke de andre lande i at gå videre.

Det synes jeg er en meget vigtig ting at få slået fast frem til 1996, også for at de andre lande kan se, at vi lever op til en aftale.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten: Hvad i alverden skal vi bruge Enhedslisten til? Når man stiller sig op her og beklager sig over, at nu bliver man måske ikke inddraget i forhandlingerne, og man skal have JuniBevægelsen og Folkebevægelsen, og jeg ved ikke hvad, med, for at det skal være folkeligt bredt, må jeg spørge: Hvad i alverden skal vi dog det for?

De bevægelser har grundlæggende fraskrevet sig Unionen. De er imod Unionen. Det, der skal diskuteres, er, hvordan Unionen bliver mere effektiv. Så vil det da være underligt, at vi skal til at starte forfra igen med hele diskussionen om, hvorvidt Danmark er medlem af Den Europæiske Union eller ej. Vi er medlem af Den Europæiske Union. Det sagde den danske befolkning ja til den 18. maj. Vi havde nogle forbehold, men generelt er vi med.

Hvad i alverden skulle vi så bruge Folkebevægelsen eller Enhedslisten som fundament for det danske forhandlingsgrundlag op til 1996 for? Det ville da være underligt.

Derfor må jeg sige til hr. Albrechtsen, at det er Enhedslisten selv, der fuldstændig har valgt fra ved at køre den benhårde antiunionslinje. Blev endelig ved med det, for så har vi andre nogle at skændes med!

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ser vi jo her fra hr. Duetofts side igen den arrogance, som unionstilhængerne mødte mod-